

Neděle 3. adventní
L3,1-20
15.12.2024

Pozdrav:

Milost Vám a pokoj od toho, který byl, který jest, který přichází.

Introit:

Hle, přichází ten den hořící jako pec;
a všichni opovážlivci i všichni, kdo páchají svévolnosti, se stanou strništěm.
Ale vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti.
Rozběhnete se a budete poskakovat jako vykrmení býčci.

Píseň: 447

Čtení: Iz58,7-12

Píseň: 450

Kázání: L3,1-20

Svědék víry Lukáš vypráví příběh. Příběh je umístěn do historických politických souřadnic. Římské, galilejské, velekněžské posty mají svá jména, své aktéry. Politická situace je rozehrána náramně.

Svědék víry Lukáš nám popisuje místo děje, které už tak není přesné. Nacházíme se na břehu Jordánu. Čas a místo, dvě veličiny, které určují náš život. Náš čas bohoslužby i naše místo setkávání jsou dnes s námi. Nejsme však vytrženi z geopolitických souřadnic.

Stalo se slovo Páně k Janovi. Po upřesnění času a místa je tento údaj pro dnešního člověka, který chce vše zkoumat, trochu mlhavý. Jak se to stalo? Jak se stalo, jak se stane, že zní *slovo Páně*? Věřím, že *slovo Páně* zní, věřím, že *slovo Páně* promlouvá i k nám. Prostě se to stane, a ten, komu je to slovo určeno, moc dobře ví. Ví, že nemůže mlčet. Musí mluvit. Musí svědčit o veliké moci Boží.

Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nastávajícím hněvem? Nejprve, jak to, že se Bůh hněvá? Tím, že pisatel Boha polidšťuje, se nám stává jakoby srozumitelnějším. I my se často hněváme. I my často propadáme hněvu nad tím či oním. Hněvající Bůh, který přichází jako Pán, je možná příjemnější než studený neživý princip.

To druhé, co čtenáře těchto slov vyděsí, je Janovo osočení posluchačů. Copak neudělali dost, když se nechali pokřtít? Přeci přišli na poušť, chtějí znamením vody být spasení. Hledají, chtějí se změnit, proměnit. A Jan Křtitel jim vlastně nadává. Označuje je velmi nelichotivě.

Ouha, ten křest je spjat s *pokáním*, které je těsně spjato s *odpouštěním hříchů*. Nejistota posluchačů, kteří se nechali pokřtít, stoupá. Jsme potomci Abrahamovi, jsme přeci dobří církevníci! Máme kořeny daleko v reformaci. Někteří z nás mají bohatou rodinnou historii víry. Tak co ještě máme činit?

Třikrát zazní otázka těchto znejistěných posluchačů. *Co jen máme dělat?* Jan na tyto otázky odpovídá pro toho, kdo svoje pojetí víry vidí jenom ve společenství církve, docela překvapivě. Odpovídá totiž všem, neboť spása je určena všem. Má universální dosah. Není jenom pro potomky Abrahamovy. Není jen pro ty, kteří chodí do kostela. Není jen pro ty, kteří mají dobrý rodokmen víry. Často se i my takto ptáme. Celá církev se tím zaobírá. *Co jen máme dělat?* Přicházejí strategické plány, výpočty personálního fondu, všechno, co by mělo nakopnout sbory, aby byly silné, zdravé.

To však není to, co přinese kýžený úspěch, kýženou spásu. Jan Křtitel zve své posluchače k proměně, k metanoi. Tedy k pokání, které osvobozuje pro přijetí nového pohledu na vztah k jedinému Bohu.

Co jen máme dělat? Pokání, vyznání vin jsme učinili, ale jak dál? Ptáme se a Jan Křtitel radí: *Kdo má dvoje oblečení, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak.* Jako by Jan radil: Rozhlédni se kolem sebe a jedno koho uvidíš, zda zbožného spolubratra a spolusestru. Rozhlédni se kolem sebe a buď socein, tedy došlý spásy. Ano, tam, kde máme sociální citění, kde nevidíme jen sebe, ale vnímáme ty, kteří nemají, tam se děje spasení.

No jo, tak jsme tedy všechno zbytečné rozdali. A co dál? Dva příklady, které zrovna nejsou moc populární ani dnes. Výběrčí daní a vojáci. Můžou vůbec tito lidé dojít spasení?

Jan i těmito lidem, kteří dělají nepopulární povolání, neradí, aby odešli a našli si práci v sociálním poradenství. Prostě není špinavé povolání. V každém povolání jde o poctivost k druhým. A jsme u toho. Naše spasení se neodehrává naší výkonností, ale tím, cokoli jsme učinili jednomu z těch nejmenších.

Jan Křtitel zve k všednosti, každodennosti, k tomu, abychom své životy nesměřovali na své spasení, ale na záchranu těch kolem nás.

Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš. Ještě ne, ještě Mesiáš nepřišel. Očekáváme jej. Jako současníci Janovi i my očekáváme Mesiáše. Očekáváme toho, jenž nás vytrhne z našich geopolitických danností a uvede do království Božího.

A tak jako ti Janovi učedníci očekáváme. Očekáváme, že se setkáme s Ježíšem Kristem. S tím, který nám zprostředkoval spásu. A tak číňme pokání a věřme, že naše hříchy jsou nám odpouštěny díky smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Nezapomeňme však na naše skutky milosrdenství.

Amen.

Poslání:

Amen, pravím vám,
cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratrů,
mně jste učinili.

Amen, pravím vám,
cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných,
ani mně jste neučinili.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 431